

הדרכת גננות מפגש שני

כל אחת סיפרה את הסיפור האישי שלה והסתכלה על איזה דברים היו קשים בילדות שלה.

איזה דפוסים חזרו על עצמם, אחת שתמיד הייתה תלמידה מצטיינת ועוד אחת שהייתה תמיד העוזרת לכולם...

ראינו איך אנחנו כשמכירים את הנקודות תורפה שלנו יותר קל לנו להבין את הילדים שאיתם אנחנו עובדות.

ראינו את המשמעות שלהיות דוגמא לילד, הילד מסתכל עלינו לא רק מה אנחנו עושות אלא איך אנחנו עושות.

למשל כשאנחנו נועלות לילד נעליים יכולות לעשות את זה אוטומטית או לעשות את זה בקשיבות, להתייחס לנעליים שלו ולילד עצמו. אותו הדבר כשמחליפים לו חיתול. לתת לו קצת להשתולל לפני שמתחילות להחליף לו.

עלתה החשיבות להשתולל עם הילדים ולחוות את הילדותיות שלנו וגם לשים לב האם זה נקרא שאנחנו מקשיבים לילד כשאנחנו צריכות להגיד משהו יותר מפעם אחת כדי שהוא יקשיב לנו.

במקרה כזה, אנחנו לא שמות לב שכרגע הילד לא פנוי להקשיב לנו. אז נמצא רגע אחר לדבר איתו ולחשוב ביחד איך אפשר לעשות כדי שברגע שהוא לא פנוי שיסמן לנו, זה עם ילדים יותר גדולים. עם ילדים יותר צעירים תמיד המבוגר אמור להבין איפה הילד נמצא ומשם להעביר אותו ביצירתיות למקום שהוא רוצה להוביל אותו.

למשל אם אני רוצה שהילדים יכנסו לגן אחרי ששיחקו בחצר, במקום להגיד להם בואו תיכנסו, אני אשיר שיר שבשיר אני שואלת מי רוצה לראות הפתעה שיש לי בפנים, הפתעה יכולה להיות סיפור או משחק, אבל עצם העניין שילד יודע שמשהו מסקרן מחכה לו בפנים זה יגרום לו להיכנס.

נקודת התבוננות איך אני מאפשר לאור להיוולד בתוכי.

מה דרך הילד הזה אני מכירה על עצמי?

שום דבר בעשייה חינוכית הוא לא מובן מאליו.

ביקשתי לכתוב תצפיות על ילדים לפעם הבא